

Medens jeg er ved det nationale Sindelag, maa jeg maaske ytre min Forundring over, at Rigsdagens Medlemmer virkelig finder det stemmende med godt nationalt Sindelag at forstyrre den Del af Rigsdagen, der ønsker at begynde Arbejdet her med et Leve for Danmark. Jeg troede dog, at vi alle sammen følte os hørende til Danmark, og jeg mener, at et Leve for Danmark dog formentlig maa omfatte alt, hvad der duer i vort Land: Konge, Grundlov, Rigsdag, Folk, Historie. Alt det maa dog være udtrykt i det samlende „Leve Danmark“. Men her er altsaa virkelig Folk i den danske Rigsdag, som ikke vil istemme et Leve for Danmark. De bør fremtidig i hvert Fald tie stille, til de har raabt Leve for Danmark, som ønsker at udtrykke deres Kærlighed til Fædrelandet paa den Maade. Saaledes har f. Eks. ogsaa jeg og mit Parti handlet i mange Aar, hvor der istemtes Leveraab, som vi ikke fandt stemmende med Rigsdagsarbejdets rette Begyndelse.

Fra disse mere betydningsløse Ting kan jeg vende mig til noget andet, men noget andet, hvor det ogsaa forekommer mig, at det var værd at paakalde en Smule Nationalfølelse. Der er virkelig et Omraade, som i den senere Tid er kommet stærkt frem, hvor ogsaa konservative Politikeres Interesse burde paakaldes mere end for private Teaterløjer. Det er visse konservative Blades landsskadelige Angreb paa den Bank, Landmandsbanken, der har Statsgaranti ifølge en af et Flertal i Rigsdagen vedtagen Lov. Det hedder i en Artikel i et konservativt Blad fra for nogle Dage siden, at Folk tror, at den Bank er sikker, og at de tror, at de kan faa deres Penge, naar som helst de forlanger det, men, siger Bladet, det er en Vildfarelse. Hvis Bladet, der skriver saaledes, havde en betydende Indflydelse, saa maatte denne usandfærdige Fremstilling føre til Millioners Udtrækning af Landmandsbanken, og hvad vil Millioners Udtrækning af Landmandsbanken sige andet, end at denne Bank drives til Sammenbrud, og at der stilles Krav om, at den Statsgaranti, som er givet ved Lov, bliver effektiv til Skade for hele det danske Folk? Selvfølgelig kan Folk faa deres Penge naar som helst, selvfølgelig er Banken sikker og Statens Garanti en Kendsgerning, som intet konservativt Blad kan rokke ved. I en anden Artikel i det samme Blad fremsættes en Række ubevislige Sigtelser og Forvanskninger. Den Omstændighed, at Banken har afbetalt betydende Summer paa sin Gæld til en anden Bank, gøres til, at ind-

landske Banker har trukket Penge fra Landmandsbanken, og paa dette uvederhæftige Grundlag tales der aabent om en ny forestaaende Katastrofe i Landmandsbanken. Disse Artikler i konservative Blade har selvfølgelig deres Mission. De er privatkapitalistiske Indlæg mod den Bank, der ved Statsgarantien er blevet farlig som Konkurrent, men denne Handlemaade paa private Forretningers Vegne er farlig for Landet, er farlig, fordi den kan svække baade udenfor og indenfor vore Grænser og kan føre til farlige Katastrofer, hvis de paagældende Blade nogen Sinde kommer til at øve en væsentlig Indflydelse. Jeg har ikke haft Indflydelse paa den Ledelse, der i Øjeblikket dirigerer Landmandsbanken. Jeg har ikke heller været stemt for den Ordning, der gennemførtes af Rigsdagen, men naar den er gennemført, saa er den gældende Lov. Naar den forrige Minister, Venstres Handelsminister Hr. Jørgen Christensen, har udnævnt 6 Repræsentanter til at være Medledere i Bankraadet, maa jeg gaa ud fra, at han har bestræbt sig for at finde hæderlige Mænd, i hvert Fald er de Udtryk for den Tillid, som den tidligere Handelsminister nærede til dem, og saa bør man ikke ved ubevislige og usandfærdige Skrivelser bidrage til at svække et Foretagende, for hvilket den danske Stat staaer som Garant overfor Beløb, der strækker sig helt op til 10—12 Hundrede Millioner Kroner. Det kunde blive en alvorlig Sag, hvis disse Blade virkelig opnaaede deres Hensigt: at drive Landmandsbanken til Sammenbrud. Derfor har jeg fundet Anledning til i fuldt Alvor at protestere mod denne statsfjendtlige Adfærd, som under „Jyllandsposten“s Anførsel udvises med Artikler som dem, jeg har nævnt, ikke blot de to, men en Række Artikler med de groveste Sigtelser og de groveste Forvanskninger. Her tror jeg var der Brug for gode Patrioter, som vilde være med til virkelig at gøre noget for at genrejse, hvad andre Patrioter har kørt i Grøften i svundne Tider.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der talte paa Venstres Vegne, og som ogsaa beskæftigede sig med Leveraabene ved Rigsdagens Aabning og andet, talte om, at det var Naalestik; jeg tror, at det, at vi raabte „Leve Danmark“, var Naalestik. Jeg beklager, om det ærede Medlem har en saa fin Følelse, at sligt virker paa ham som Naalestik. Det har jeg ellers ikke haft Indtrykket af; jeg har jo kendt det ærede Medlem i en Tid, hvor der skete langt alvorligere Ting imod ham, som ikke syntes at have den Virkning, som et Leve for Danmark nu øver. Det ærede Medlem mente,